

УДК 334.012.

МЕТОДИЧЕСКИЕ ОСНОВЫ УПРАВЛЕНИЯ ОБЪЕКТАМИ КОРПОРАТИВНОЙ СОБСТВЕННОСТИ ИНТЕГРИРОВАННЫХ ОБЪЕДИНЕНИЙ ПЕРЕРАБАТЫВАЮЩИХ ПРЕДПРИЯТИЙ АГРАРНОЙ СФЕРЫ

© 2014

Ю.П. Майданевич, кандидат экономических наук, доцент кафедры учета и аудита
Таврический национальный университет им. В.И. Вернадского, Симферополь (Украина)

Аннотация: В статье исследуются методические основы управления корпоративной собственностью интегрированного объединения перерабатывающих предприятий агросферы.

Ключевые слова: дочернее предприятие корпорации, диспетчерская служба, пакеты акций, корпоративные пакеты акций, накопления капитала, накопления капитала, объект собственности, субъект собственности, право собственности, корпоративная собственность.

Теоретичний (якісний) аналіз об'єкта управлінського впливу, що має за основу соціально-економічні принципи, завжди передає його детальному дослідженню і є необхідною передумовою належної організації процесу управлінського впливу і безпомилкового розуміння його фінансових результатів. Необхідною умовою успішного управління корпоративною власністю є розуміння сутності об'єкта управління або технологічного процесу, знання причин розвитку й особливостей конкретної обстановки.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Основні положення щодо управління корпоративною власністю знайшли відображення в роботах зарубіжних учених: Г. Александера, І. Ансоффа, Х. Бірмана, Дж. Ваховича, Р. Деянга, Ф. Істербрука, Т. Коупленда, Дж. Маркуса, Ф. Рейлі, А. Стрикленда, А. Томсона, ІМ. Хамера, М. Хеселя, А. Бандуріна, Ш. Валітова, І. Мазура, А. Недосекіна, С. Орехова, А. Радигіна, І. Храбрової, Б. Чуба; українських учених, які на основі класичних теорій розробили та удосконалили методи управління корпоративною власністю і капіталом, серед них: О.І. Амоша, А.О. Задоя, Г.О. Крамаренко, Г.В. Назарова, Ю.Є. Петруня, Ф.Ю. Поклонський, І.Л. Сазонець, Г.А. Семенов, М.Г. Чумаченко, О.М. Ястремська.

Формулювання цілей статті. Основною метою статті є дослідження управління корпоративною власністю в умовах корпоративної системи, що склалася в Україні.

Виклад основного матеріалу. На наш погляд, для опису та розкриття сутності процесу управління корпоративною власністю в умовах перехідної економіки необхідно провести структурування методів і прийомів управління і розкрити деякі поняття та визначення, що по суті роблять вплив на розробку і прийняття управлінських рішень при здійсненні управління об'єктами корпоративною власністю (КВ).

У цьому зв'язку, на наш погляд, доцільно провести класифікацію:

- 1) корпоративної власності як сукупності різних об'єктів управління;
- 2) методів управління корпоративною власністю.

Крім цього, на підставі проведеної класифікації необхідно сформулювати критерії ефективності управління КВ в умовах перехідної економіки.

Виходячи з даної класифікації проаналізуємо методику управління наступних об'єктів корпоративної власності: дочірніх (унітарних) підприємств; часток у статутних капіталах і пакетів акцій; корпоративного нерухомого майна; нематеріальних активів корпоративної власності.

Сутність управління дочірнім підприємством корпоративної власності (ДПК) складається в реалізації циклу управління для досягнення максимальної ефективності його функціонування. На нашу думку, найбільш прийнятним для дочірнього підприємства корпоративної власності є розширений цикл управління, що містить сім етапів (рис. 1).

Для здійснення представленого на рис. 1 циклу управління, керуюча компанія, наприклад, у рамках бізнес-напрямку корпоративної власності має визначити й погодити з дочірнім підприємством корпоративної власності перелік, структу-

ру й інформацію про його функціонування. При цьому перелік має бути стислим та інформативним для одержання повної та достовірної уяви щодо ситуації на підприємстві.

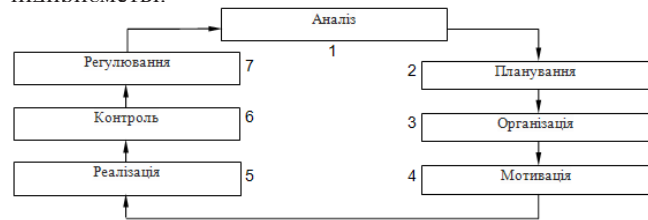

Рис. 1. Цикл управління дочірнім (унітарним) підприємством корпоративної власності

Одним з важелів впливу на керівництво дочірнього підприємства може становити процедура перерозподілу суми прибутку від підприємства на користь корпоративної власності в цілому. В якості іншого важеля може бути використане делегування конкретного кола повноважень від підприємства до керуючої компанії, зазначене у Статуті ДПК[1].

Управління дочірнім підприємством корпоративної власності з боку керуючої компанії бізнес-напрямку може бути побудоване по наступному принципу. Керуюча компанія визначає стратегію розвитку бізнес-напрямку, а його керівники - порядок діяльності своїх підприємств відповідно до інтересів корпоративної власності. Оскільки кожне підприємство має певні цілі функціонування, процес управління має вестися відповідно до цих позначок. Етапи управління по цілях представлені на рис. 2.

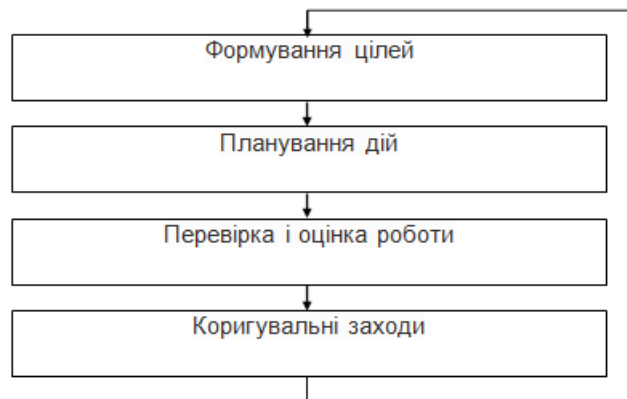

Рис. 2. Етапи процесу управління за цілями

Для підвищення ефективності діяльності корпоративної власності і ДПК необхідно чітко визначити пріоритети управління, тобто розділити розв'язувані завдання на першочергові й другорядні. Отже, у процесі управління виникає структура розв'язуваних завдань (рис. 3), за допомогою якої керуюча команда може вчасно й повно проводити весь цикл керуючих заходів.

Рис. 3. Структура розв'язуваних завдань

Виконання першочергових завдань покладають на службу диспетчерів, у компетенцію яких входить регулювання товарних і фінансових потоків по обсягах і часу. Підставою для регулювання служить організаційний план виробництва, у якому розраховані контрольні обсяги й дати проведення операцій між підприємствами.

Процес диспетчеризації (рис. 4) являє собою двополісную систему зі зворотним зв'язком. Зворотний зв'язок необхідний для одержання повної й своєчасної інформації в обох напрямках.

Таким чином, процес диспетчеризації супроводжує весь цикл управління ефективністю і його етапами повторюються багаторазово в ході виробничого процесу на конкретному підприємстві.

Контролю діяльності ДПК - це невід'ємний етап процесу управління, що складається з декількох послідовних кроків (рис. 4), що включають аналіз фінансової звітності й факторний аналіз підприємства.

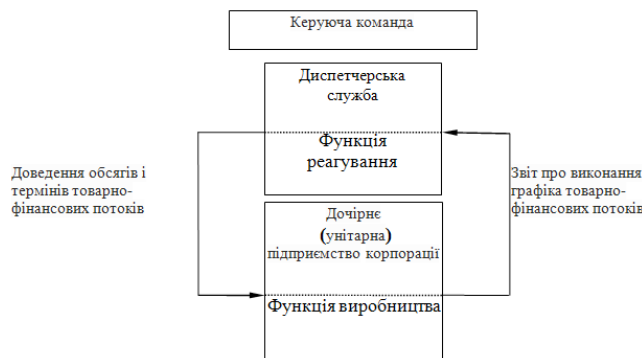

Рис. 3 Процес диспетчеризації діяльності дочірнього (унітарного) підприємства корпорації

Як показують проведені дослідження, у результаті здійснення циклу управління ефективністю дочірнього підприємства корпорації можна істотно підвищити прозорість його діяльності, і, як наслідок, збільшити інвестиційну привабливість, відрахування від прибутку й підвищити інтегральну ефективність корпорації.

Наступний об'єкт управління корпоративної власності - частки в статутних капіталах і пакети акцій, які є одним з інструментів, за допомогою якого здійснюється управління капіталом корпорації, а також одержання додаткового прибутку.

Як і будь-яке корпоративне майно, пакети акцій являють собою інструмент фінансової діяльності корпорації[2].

У цьому зв'язку необхідно визначити й сформулювати механізм оцінки ефективності корпоративних пакетів акцій, а також визначити цикл управління їхньою ефективністю.

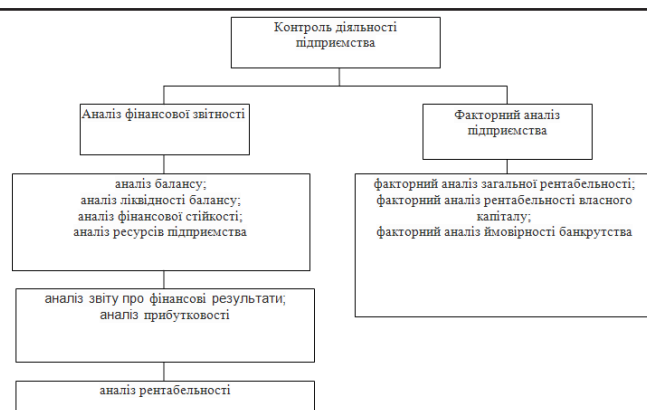

Рис. 4. Схема контролю діяльності дочірнього підприємства корпорації

Для розрахунку основних показників, без яких оцінити ефективність використання кожного конкретного пакета акцій не представляється можливим, як базовий момент приведення різночасних платежів, як правило, береться початкова дата формування інвестиційного портфеля (це може бути дата придбання пакета або інша)[3].

Для оцінки ефективності використання корпоративних пакетів акцій використовуються наступні показники: прибутковість до погашення, дивідендна ставка, ліквідність, динаміка курсової вартості.

Розрахунок прибутковості до погашення складається у вирахуванні суми доходу, що доводиться на грн. вкладених коштів. Це дозволяє оцінити ефективність інвестицій і зрівняти різні папери між собою.

Прибутковість до погашення розраховується як відношення доходу виплачуваного по цінному папері до вартості її придбання:

$$R = \frac{P_r - P_b}{P_b}, \quad (1)$$

де

R – прибутковість до погашення;

P_r – price of return – ціна погашення цінного папера;

P_b – price of buying – ціна придбання цінного папера.

Якщо необхідно розрахувати поточну прибутковість, то в даній формулі ціна погашення замінюється поточною ринковою вартістю цінного папера. Таким чином, у будь-який момент часу можна виміряти поточну вартість і прибутковість інвестиційного портфеля.

Дивідендна ставка використовується для оцінки привабливості акцій корпорацій на фінансовому ринку, звичайно розглядається в динаміці й дозволяє судити про обсяги одержуваної корпорацією-емітентом прибутку[4]. Для конкретного підприємства може бути розрахована як відношення виплачених дивідендів до курсової вартості акцій.

Кожен цінний папір має певну ціну в кожен момент часу, тобто поточну вартість. Ця вартість залежить від багатьох параметрів, але практично завжди вона відбиває ситуацію в корпорації-емітенті.

У такій ситуації у зв'язку з поняттям вартості й поточної ціни паперів виникло поняття ліквідності. Ліквідність цінного папера відбиває рівень втрат при реалізації цінного папера негайно. Тому ліквідність може бути обмірювана як співвідношення ціни попиту й ціни пропозиції, причому, чим менше ця різниця, тим ліквідніше папір і навпаки.

У цьому випадку ліквідність дорівнює

$$\hat{i}_c = \frac{P_d}{P_{of}}, \quad (2)$$

де

$L_{цб}$ – ліквідність цінного паперу;

P^d – demand price – поточна ціна попиту;

P^{of} – offer price – поточна ціна пропозиції.

Цілком закономірно, що можуть існувати й інші фактори для визначення ліквідності, але економічний зміст ліквідності від цього не зміниться.

Кожен цінний папір має певну курсову вартість на біржовому або позабіржовому ринку [4]. Курсова вартість відбиває реальну вартість цінного папера, тому вона може відрізнятись від номінальної в багато разів. Динаміка курсової вартості показує як міняються переваги учасників ринку цінних паперів стосовно конкретного паперу. Якщо курсова вартість коливається разом з коливаннями фондових індексів, то папір має середню надійність. Низхідна тенденція в зміні курсової вартості є наслідком несприятливих звісток. У випадку, якщо курсова вартість паперу зростає, то можна зробити висновок про її інвестиційну привабливість.

Існують різні моделі прогнозу курсової вартості, відповідно до яких можна з певним ступенем упевненості прогнозувати її зміни. Однак як і будь-який прогноз, результати прогнозу курсової вартості можуть бути недостовірними, тому що на ринок впливає велика кількість факторів.

Крім формалізованих критеріїв при ухваленні рішення про ефективність використання пакета акцій ураховуються різні обмеження й неформальні критерії. Наприклад, як обмеження можуть виступати граничний строк використання встаткування, вимоги по охороні навколишнього середовища, безпеки персоналу й ін.

Заподій низької ефективності управління корпоративними пакетами акцій акціонерних товариств і частками в статутних капіталах підприємств носять як об'єктивний, так і суб'єктивний характер:

- слабкий контроль за діяльністю акціонерних товариств із боку керуючої компанії;
- відсутність матеріальної зацікавленості корпорації, наприклад, через помилки при формуванні програми мотивації;
- відсутність відповідальності співробітників керуючої компанії за фінансові результати діяльності дочірнього підприємства.

Одним зі шляхів рішення даної проблеми може бути реструктуризація пакетів акцій і скорочення їхньої кількості. На наш погляд, можна виділити три групи емітентів, рішення по яких повинні носити стратегічний характер і прийматися на рівні Ради Директорів корпорації:

- працюючі в сферах природних монополій як загальноукраїнського, так і регіонального значення;
- що займають домінуюче положення на відповідному товарному ринку й потребують реструктуризації з метою створення конкурентного середовища;
- пакети акцій яких використовуються для створення інтегрованих утворень при проведенні структурної перебудови в стратегічно привабливих для корпорації галузях економіки.

Управління пакетами акцій повинне будуватися у відповідності зі ступенем важливості емітента для реалізації корпоративної стратегії [5-11]. На наш погляд, дивідендна політика кожного акціонерного товариства має формуватися індивідуально. Тобто рішення про виплату дивідендів й їхніх розмірів повинні ретельно аналізуватися на рівні корпорації. Основним критерієм цієї роботи може стати підвищення платежів по дивідендах, з мінімізацією можливого збитку для розвитку цих компаній.

Важливим аспектом підвищення ефективності використання пакетів, що перебувають у корпоративній власності, акцій є підвищення їхньої курсової вартості. Для рішення цього завдання можуть використатися різні інструменти.

У рамках загального циклу управління корпоративною власністю, а також з урахуванням специфіки даного об'єкта пропонується наступний адаптований цикл управління пакетами акцій, що, на нашу думку, дозволяє підвищити ефективність їхнього використання (рис.5).

Пропонований цикл дозволить упорядкувати роботу з підвищення ефективності використання корпоративних пакетів і створить систему реалізації функцій агропродовольчої корпорації по керуванню сформованими портфелями акцій.

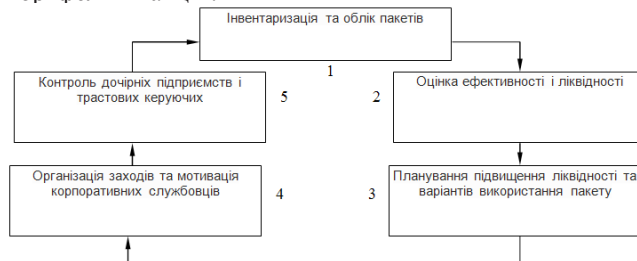

Рис. 5. Цикл управління корпоративними пакетами акцій

Як варіанти використання кожного конкретного пакета акцій, що перебуває в корпоративній власності, можна запропонувати наступні найпоширеніші:

- консолідація пакета;
- продаж пакета стратегічному інвесторові;
- передача в довірче управління (траст).

Залежно від ступеня ліквідності, оцінюваної на іншому етапі циклу по кожному конкретному пакеті, можуть бути здійснені наступні заходи:

1. Ліквідні корпоративні пакети акцій:

- інвентаризація;
- оцінка ефективності використання;
- аудит емітента;
- капіталізація або двоетапний продаж:

1 етап – передача спеціальній групі менеджерів на конкурсній основі для підвищення інвестиційної привабливості пакета акцій;

2 етап – продаж стратегічному інвесторові в найбільш підходящий момент часу.

2. Неліквідні корпоративні пакети акцій:

- інвентаризація;
- оцінка ефективності використання;
- реструктуризація;
- підвищення ліквідності;
- підвищення інвестиційної привабливості;
- капіталізація, продаж або передача в траст.

3. Стратегічно привабливі корпоративні пакети акцій:

- інвентаризація;
- оцінка ефективності використання;
- підвищення ліквідності;
- підвищення інвестиційної привабливості;
- частка в діяльності.

Одержання максимально можливої фінансової віддачі від продажу пакетів акцій можливо тільки після проведення комплексу заходів, спрямованих на створення й розвиток вторинного ринку акцій. Ці дії можуть сприяти підвищенню інтересу інвесторів до цінних паперів, наявним у розпорядженні корпорації й, як наслідок, зростання їхньої ліквідності й значному збільшенню їхньої вартості на ринку.

У цьому зв'язку може бути сформована емісійна стратегія корпорації на фондовому ринку. Однією з основних завдань розробки емісійної стратегії є визначення цілей і завдань для рішення довгострокових виробничих і фінансових проблем.

Підсумком реалізації зазначених заходів може стати концепція розвитку ліквідного ринку акцій корпорації з обліком довгострокових і короткострокових перспектив.

тив, затверджена Радою Директорів.

При цьому підвищення ефективності роботи керуючих компаній у рамках корпорації можна домогтися двома шляхами.

Один шлях - через матеріальне заохочення, розміри якого погоджуються з результатами роботи дочірньої компанії, у тому числі й при проведенні заходів щодо підвищення інвестиційної привабливості акцій, другий - персональна відповідальність за дії, що наносять збиток інтересам корпорації.

Необхідно чітко визначити критерії оцінки роботи керуючих компаній відповідно до інтересів корпорації. На нашу думку, це повинні бути наступні показники:

- розмір виплачуваних дивідендів або інші способи виконання дочірнім підприємством зобов'язань перед консолідованим бюджетом корпорації;

- ріст курсової вартості акцій суспільства;
- своєчасна виплата дивідендів по акціях;
- специфічні галузеві техніко-економічні показники.

У рамках емісійної стратегії обов'язковою умовою підвищення інвестиційної привабливості корпорації є комплекс мір, що включає докладне й детальне вивчення його фінансового стану, аналіз бухгалтерської звітності, розробки рекомендацій з оптимізації структури пасивів, приведення звітності у відповідність зі стандартами GAAP й IAS[12].

Це також припускає проведення експертизи установчих документів з метою приведення їх у відповідність із вимогами вітчизняного й світового законодавства до акціонерних товариств.

Ключовим моментом при відпрацюванні концепції розвитку ліквідного ринку акцій є формування пакетів акцій необхідних розмірів для виконання того або іншого завдання в процесі виведення цінних паперів на внутрішні й зовнішні фондові ринки.

Для інвесторів також необхідна підготовка інформаційного (аналітичного) огляду, що відповідає міжнародним стандартам з метою широкого поширення серед операторів фондового ринку, зацікавлених українських і закордонних фінансових й інвестиційних інститутів.

Інформаційний огляд має включати:

- загальну інформацію про акціонерне товариство (історія, місце розташування й т.д.);
- характеристику виробничої діяльності й виробничого потенціалу (у тому числі порівняння з конкурентами);
- структуру управління (у тому числі інформацію про вище керівництво);
- структуру акціонерного капіталу;
- фінансову звітність й аналіз фінансового становища;
- стратегію розвитку суспільства;
- стратегію залучення капіталу (нові емісії, облігаційні позики й т.д.);
- фінансовий прогноз.

Щоб забезпечити інвесторів необхідним обсягом фінансової інформації згідно з міжнародними стандартами має здійснюватися Фінансовий аудит і формування фінансової звітності відповідно до міжнародних стандартів.

Після проведення необхідної інформаційної підготовки товариство може запроваджувати просування акцій на закордонні ринки. Найпоширенішими і прийнятними на сьогодні є Американські Депозитарні Розписки (ADR)[13].

Одним з основних етапів створення ліквідного ринку акцій є розміщення 5-10% пакета акцій серед закордонних інституціональних інвесторів. Продаж акцій створить первісний ринок цінних паперів за кордоном, на кілька порядків підвищить довіру до акцій емітента й дозволить значно підвищити котирування на внутрішньому ринку.

Дозволено розміщати ADR серед інституціональних інвесторів, при цьому відсутня необхідність реєстрації в Комісії з цінних паперів і бірж США, а також з'являється можливість реалізовувати ADR неамериканським інвесторам.

Висновок. Кожному з елементів корпоративної власності притаманна певна специфіка. У цьому зв'язку корпоративне нерухоме майно, що як об'єкт управління може бути охарактеризоване як реальні активи, які приносять дохід не за рахунок створення з їхнім прямою використанням товарної продукції, а як майно, що дозволяє здійснювати допоміжні й інші функції, наприклад, функції управління (будинку різних установ), економічних (офісні будинки) і інших.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Гриньова В.М. Організаційно-економічні основи формування системи корпоративного управління в Україні. – К., 2003. – 324 с.
2. Карапетян Д., Грачева М. Корпоративное управление: основные понятия и результаты исследовательской практики. – Management.com.ua. – <http://www.management.com.ua/strategy/str076.html.%20/%20ЖУК.%20-%202004>. – № 01(32). – С. 24.
3. Практика корпоративного управління в Україні / Кітела І., Кіняєв О. – К.: Міжнародна фінансова корпорація, 2005. – 87 с.
4. Євтушевський В. А. Основи корпоративного управління : навчальний посібник. – К.: Знання-Прес, 2002. – С. 317.
5. Крамин М.В. Внутрифирменные институты как инструмент корпоративного управления // Актуальные проблемы экономики и права. 2012. № 1. С. 140-144.
6. Курилов К.Ю. Теоретические аспекты формирования финансовой стратегии предприятия // Балтийский гуманитарный журнал. 2013. № 2. С. 19-23.
7. Тагавердиева Д.С. Методы оценки эффективности корпоративного управления // Актуальные проблемы экономики и права. 2012. № 2. С. 82-86.
8. Егоркина А.И. Обеспечение устойчивости развития экономических систем: эволюция понятия, факторы, стратегии // Вестник Поволжского государственного университета сервиса. Серия: Экономика. 2013. № 6 (32). С. 140-145.
9. Курилов К.Ю. Методологические подходы к формированию финансовой стратегии предприятия // Карельский научный журнал. 2013. № 3. С. 17-20.
10. Шмыгов А.Ф. Финансовое планирование как отражение стратегии предприятия // Карельский научный журнал. 2013. № 3. С. 33-36.
11. Павлова В.А., Пармакли Д.М., Орлова В.Н. О программном подходе к реализации стратегии // Вестник НГИЭИ. 2012. № 11. С. 40-51.
12. Шершньова З.Є. Ідентифікація бар'єрів впровадження корпоративного управління в Україні // Теоретичні та прикладні питання економіки. Збірник наукових праць. Випуск 8.(за заг. ред. д.е.н., проф. Євтушевського В.А., к.е.н., доц. Бутенко Н.В.) – К.: 2005. – С.27 – 33.
13. Корпоративное управление. Википедия — свободная энциклопедия. – <http://ru.wikipedia.org>

МЕТОДИЧНІ ЗАСАДИ УПРАВЛІННЯ ОБ'ЄКТАМИ КОРПОРАТИВНОЇ ВЛАСНОСТІ ІНТЕГРОВАНІХ ОБ'ЄДНАНЬ ПЕРЕРОБНИХ ПІДПРИЄМСТВ АГРАРНОЇ СФЕРИ

© 2014

Ю.П. Майданевич, кандидат економічних наук, доцент кафедри обліку і аудиту
Таврійський національний університет ім. В.І. Вернадського, Сімферополь (Україна)

Анотація. В статті досліджуються методичні засади управління корпоративною власністю інтегрованого об'єднання переробних підприємств агросфери.

Ключові слова: дочірнє підприємство корпорації, диспетчерська служба, пакети акцій, корпоративні пакети акцій, накопичення капіталу, нагромадження капіталу, об'єкт власності, суб'єкт власності, право власності, корпоративна власність.

METHODOLOGICAL FOUNDATIONS OF CORPORATE PROPERTY MANAGEMENT OF INTEGRATED PROCESSING ENTERPRISES ASSOCIATIONS OF AGRARIAN SPHERE

© 2014

Y.P. Maidanevych, candidate of economic Sciences, associate Professor
of the Department of accounting and audit
Taurida National University V.I. Vernadsky, Simferopol (Ukraine)

Annotation: The article deals with methodological bases of corporate property management of integrated processing enterprises associations of agrarian sphere.

Keywords: a subsidiary of the Corporation, dispatching service, shares, corporate shares, capital accumulation, capital accumulation, the property, the subject property, property rights and corporate property.

УДК 336.226.44 : 630.2

ПУТИ СОВЕРШЕНСТВОВАНИЯ СИСТЕМЫ НАЛОГООБЛОЖЕНИЯ ЛЕСНОГО ХОЗЯЙСТВА В УКРАИНЕ

© 2014

Т.А. Мацневич, ассистент кафедры «Финансы и кредит»
Херсонский национальный технический университет, Херсон (Украина)

Аннотация: Лесная политика - это комплекс мероприятий, направленных на обеспечение охраны, воспроизводства и эффективного, сбалансированного использования всех ресурсов, полезных свойств и других ценностей лесов, необходимых цивилизации сегодня и в будущем. Необходимым условием ее успешной реализации является наличие системы управления лесами и лесным сектором экономики на международном и национальном уровнях.

Ключевые слова: налогообложения лесного хозяйства, лесная политика, лесные ресурсы, экономическое стимулирование, налоговое законодательство, природная окружающая среда.

Постановка проблемы в общем виде и ее связь с важными научными и практическими задачами. В многочисленных научных трудах система налогообложения лесного хозяйства в Украине подвергается острой критике, которая не соответствует экономической деятельности в условиях рыночной экономики.

Налоговым законодательством Украины, которое регламентирует налоговые отношения в лесном хозяйстве, предусмотрено значительное количество обязательных платежей и сборов. Для лесных хозяйств их насчитывают 15 видов. Некоторые из них теряют свою функцию, а расходы на администрирование их обычно превышают доходы по этим платежам.

Решению теоретико - методических и примерных проблем управления лесами и лесного хозяйства посвящены работы многих ученых, например, И. Антоненко [1, 2], А. Дейнеки [3], Я. Коваля [2], В. Бондаря, И. Лицур [4], И. Синякевич [5], В.Кравцова, А.Крисоватого, Ю. Туницы, М. Хвесика [6], М.Долишнего и других известных ученых.

Анализ последних исследований и публикаций, в которых рассматривались аспекты этой проблемы и на которых обосновывается автор; выделение неразрешенных ранее частей общей проблемы. Проблемы деятельности лесных хозяйств в Украине обусловлены недостатками действующего государственного менеджмента, в том числе и в сфере налогообложения. По мнению ряда ученых, налоговая система в лесном хозяйстве не выполняет возложенных на нее функций, потеряла свою сущность и считается устаревшей и такой, что не соответствует требованиям и принципам экологизации общественного развития, ведения устойчивого лесопользования.

Личный вклад: Предложен принцип полного возмещения потерь, понесенных лесным хозяйством, в

результате неправомерных, неосторожных действий юридических и физических лиц, который бы позволил уменьшить количество денежных потоков между бюджетом и лесным хозяйством.

Формирование целей статьи (постановка задания). Целью исследования является анализ теоретико - методических основ управления общественными отношениями по лесным ресурсам в контексте сбалансированного пространственного социально - экономического развития, определить новые критерии и возможности стимулирования лесопользователей к ведению устойчивого лесного хозяйства с помощью налоговой системы.

Изложение основного материала исследования с полным обоснованием полученных научных результатов. Система управления лесами базируется на принципах экологической безопасности и с учетом требований, предъявляемых международными природоохранными конвенциями.

Базовым законом Украины о лесах и систему управления в них есть Лесной кодекс Украины. Правовые аспекты лесохозяйственного производства и использования и воспроизводства лесных ресурсов определен Земельным кодексом Украины и регулируются Законом Украины « Об охране окружающей природной среды».

Центральным органом исполнительной власти по вопросам лесного хозяйства является Государственное агентство лесных ресурсов Украины (Гослесагенство Украины) деятельность которого направляется и координируется Кабинетом Министров

Украины через Министра аграрной политики и продовольствия Украины, входит в систему центральных органов исполнительной власти и обеспечивает реализацию государственной политики в сфере лесного и охотничьего хозяйства.

Налоги, как конкретная форма принудительного